

Nagradno putovanje

Tekst piše: Zoran Janković

SLIKE IZ BEČA

O samom Beču, znamenitostima, istoriji, ako ne sve, sigurno je mnogo napisano i može se lako naći na internetu. Ali nigde nije opisano jedno nedavno putovanje i boravak u Beču.

Elem, jedne od poslednjih letnjih noći, 07.09.2010. grupa najupornijih, najžilavijih i svakako dobro raspoloženih ljudi krenula je iz Beograda put Beča, dalekog carskog grada. Naravno, odmah prepoznajete UNIQA tim. I to ne bilo koji, već UNIQA tim iz Srbije. A kada su u pitanju putnici iz Srbije postoji nešto što je nezaobilazno – „hrana za usput“. Ranci prilično nabubreli od sendviča, grickalica, sokića, čokoladica, bombonica, voćkica i... pohovane piletine. Po tradiciji, posle oko pola sata vožnje pravo je vreme da se nešto stavi u usta - dugačak je put. Usput, dva kraća zadržavanja, tek da se ovaj pobednički tim upotpuni kolegama iz Vojvodine. Pojedinci su do tada već prepovoljili svoje zalihe, ali na svu sreću ubrzo smo prešli granicu i usledila je:

DUGA NOĆNA VOŽNJA. Kako izgleda noćna vožnja? Većina je u snu, polusnu ili već nekom sličnom stanju, gledajući film za to vreme! Ali bilo je i onih koji ne mogu u vožnji da oka sklope (ni kad voze sami a kamo li neko drugi). Zahvalujem u ime ostalih našem dragom kolegi koji je sa predzadnjeg sedišta, širom otvorenih očiju, pazio na sve nas cele noći. Opet, oni koji nisu spavali, ni gledali film niti pazili na ostale, udenuli su slušalice pa se s vremenom na vreme čulo: ba-ba-bam-dudu-bam. Uz to naravno ide duskanje glavom, gore pa dole i napred, jer za drugo nema mesta, tzv. „kljucanje“. Nakon takve živahne noćne vožnje usledio je:

PRVI DAN u Austriji. Prvi dan počeo je, svraćanjem na živopisno jezero i doručkom u restoranu na samoj obali. Za doručak nije bio burek, već sendvič bogat svim i svačim a pogotovo svežim biljem, tako da i ako je bilo sumnje gde smo tokom noći stigli, sada je bilo jasno: nismo više u Srbiji već zaista u Austriji. Ubrzo, eto nas i u Beču! Panoramsko razgledanje: dvorac Belvedere, Hundertvaserhaus, Ring, Opera, Parlament, Univerzitet, Trg Marije Terezije, Katedrala Svetog Stefana, Hofburg (dvorac dinastije Habzburg), uz par kraćih foto pauza. Kiša rominja i hladan vetar pokušava da nas omete, ali utisci su snažniji i u glavama stvaramo slike veličanstvene prestonice velikog carstva u vreme kada su ovim ulicama prolazile kočije. Arhitektura izaziva divljenje i ukazuje na bogatstvo i moć, uređenost izaziva poštovanje i ukazuje na disciplinu. Travnjaci zaista imaju travu i vrlo su monotoni: nigde ugaženo, nigde papirića, samo zeleno do u nedogled (verovatno noću izlaze

agenata prodaje

patuljci i sve to sređuju).

Dolazimo do našeg hotela „Ananas“. Da li zbog lošeg vremena ili samog egzotičnog naziva, tek bilo je nekih nadanja da će nam tamo dobrodošlicu pružiti hostese u havajskoj nošnji, ili da će nas bar u sobama sačekati po jedan ananas za osveženje. Vrativši se brzo u realnost (tuš je čudo), nismo gubili vreme i razmileyli smo se kud koji po Beču. Pošto sam ja krenuo sa dve, najdraže mi koleginice. moja sudbina je bila obližnja ulica sa mnogo – pogađate, radnji! Tako su se desile dve značajne stvari: prvo, shvatili smo da nismo mi baš prvi došli da „osvojimo“ Beč jer u svakoj radnji ima bar nekog ko govori srpski a čuje se i na ulici, i drugo, obavih ja svoj šoping još prvog dana. Priznajem, dame su čekale mene!

E sada, došlo je vreme za večeru. A večera u restoranu na vrhu Dunavskog tornja. A toranj, ne samo da je kraj Dunava nego je i strašno visok, 252 m! Sreća te postoji lift, još je i ispravan i ima struje. Zamislite da se popnete stepenicama a onda shvatite da ste zaboravili novčanik u autu! Koristili smo svakako opciju liftom. Ubrzanje i providan plafon teraju nas na razmišljanje hoće li se uopšte zaustaviti ili ćemo da preskočimo večeru? Uz ovakve liftove inače ide lakša hrana. Zapravo, na sadržaj tanjira niko nije obraćao mnogo pažnje jer je bilo nešto mnogo interesantnije: restoran, koji je u obliku prstena oko samog tornja, sve vreme se okreće. Neki od nas su se zanimali panoratom i razgledanjem Beča u noći na dlanu, a drugi pak traženjem izlaza koji su okretanjem restorana „otišli“ negde. Oni koji su tražili izlaz zbog toaleta bili su malo uspaničeni (nadajući se da su vrata тамо где су била и прilikom ulaska), a pušači su bili strpljiviji, samo da se dočepaju terase. Međutim zadovoljstvo kratko traje, jer na toj visini, uz „blagi povetarac“, cigareta standardnih dimenzija i napunjenošću traje tačno 2,4 sec. Za povratak dole može se koristiti i bungee jumping (sa 152-og m) ali smo opet izabrali opciju liftom.

Posle kafe u kafiću u blizini hotela idemo na spavanje, a onda je usledio:

DRUGI DAN u Beču. Počeo je uobičajenim hotelskim doručkom

na bazi švedskog stola, prilično bogatog.

Iz autobusa ponovo razgledamo grad, sada po mnogo lepšem vremenu. Za divljenje je kako saobraćaj u jednoj metropoli može da se odvija bez većih zastoja. Valjda svi poštuju propise i ne blokiraju čitavu kolovoznu traku jer su zaustavili auto samo na kratko, dok kupe novine. Samim tim nema nervoze, ne čuju se sirene (i još po nešto od samih vozača). Za još veće divljenje je planska gradnja, tradicionalizam i modernizam u skladu, uz renesansne ili barokne stilove stoje najsavremenija zdanja. Naše odredište tog dana bilo je upravo jedno „arhitektonsko čudo“ 21.veka – UNIQA tower, izgrađeno za svega tri godine. Sa svojih 22 sprata i 75 m visine mnogo niži od Dunavskog tornja, ali mnogo više pleni svojim dizajnom, enterijerom, tehničkim rešenjima i funkcionalnošću. Siguran sam da je svakome od nas imponovalo što radi u jednoj internacionalnoj kompaniji čije je sedište upravo u ovom zdanju.

Dobrodošlica na recepciji nastavila se u kafe ambijentu na poslednjem spratu. Naravno sa terasom okolo, jer gde bismo se slikali. Posle načinjenih oko 4200 fotografija sledio je sastanak sa strpljivom Oliverom Böhm (nekada naš Country Manager a sada Managing Director UNIQA International), i to u sali gde je pre nekoliko godina donešena odluka o ulasku UNIQA-e na tržište Srbije. Nakon toga, kraći obilazak zgrade pazeći da ne smetamo. Pomišljam da nekim kolegama, po povratku, prenesem zapažanje da ovde, pored toga što su zaposleni, svi i

iz drugačijeg ugla

rade! Jedan od naših domaćina dao nam je dosta informacija o samoj zgradbi i funkcionisanju u njoj, pogotovo o protivpožarnom sistemu, planu evakuacije, redovnim vežbama.....ali ipak nije objavio uzbunu. Osećamo olakšanje i odlazimo na ručak koji su nam priredili u restoranu u prizemlju.

Uveče smo otišli u Grincing, boemsку četvrt, prepunu restorana, uglavnom u starim objektima u nacionalnom stilu. Prilikom ulaska nas je sačekala violina i „Na lepom plavom Dunavu“, za večeru neka varijanta bečke šnicle sa dinstanim krompirom i kolenicima sa kupusom. Za nas zaista jedan drugačiji ambijent. Krčmarica u tirolskoj haljinici. E, pošto je ta krčmarica na savršenom srpskom pitala „može li još vina“ usledio je i odgovor „Krčmarice, još vina natoči“ pa su se i muzičari prilagodili situaciji. Tako se, pod vodstvom našeg kolege noćobdije sa početka priče, svirao i pevao čitav opus naših klasičnih kafanskih pesama.

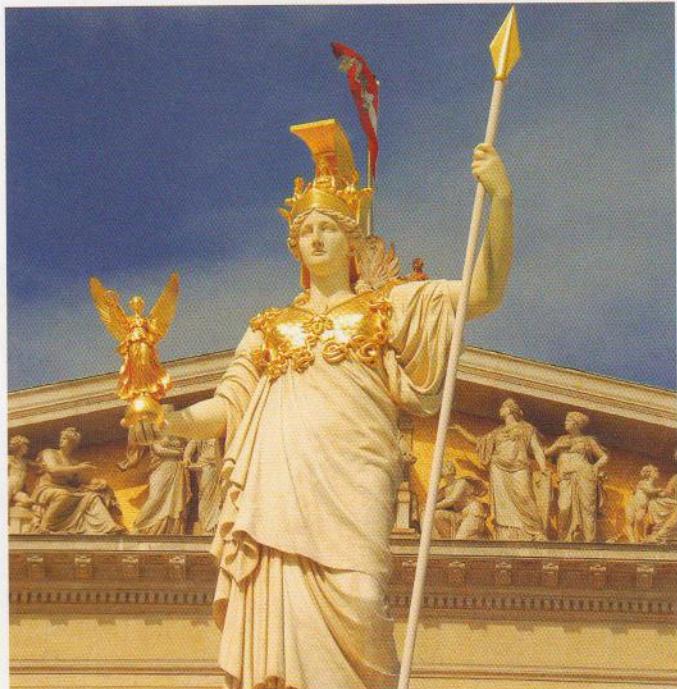
Posle, svakako ukusne i obilne večere ne treba odmah spavati, pa je nas petnaestak provelo ostatak noći u jednom noćnom klubu. Prava završnica jednog ovakvog dana nakon čega je usledio:

TREĆI DAN u Beču. Posle onakve noći budjenje je išlo otežano, ali zbog bogatog programa doručak se ne sme propustiti. Dobar je i standardni hotelski, ali baš bi prijao vruć burek i jogurt.

Krenuli smo magistralnim putem pored Dunava i razgledali živopisne pejzaže, upijajući gomile informacija od odličnog lokalnog vodiča. Posetili smo Krems, prošetali starim delom grada i uživali u miru koji vlada u ovom predivnom mestu. Nastavili smo dolinom Vahau, koja je zbog lepote terasastih vinograda i spomenika kulture proglašena delom svetske kulturne baštine. Na putu nam se našao i Durnštajn, barokni gradić, gde je 1192. godine zarobljen Ričard Lavljе srce pri povratku iz Krstaškog rata i bio zatočen dve godine.

Naše krajnje odredište bio je Melk, barokni benediktanski manastir, koji je već više od deset vekova duhovno i kulturno središte Austrije. U samom manastiru je na desetine povezanih soba sa muzejskom postavkom, svaka sa svojom pričom, i biblioteka od 100.000 knjiga. Prepuni utisaka o viševekovnoj kulturi, sređujući istorijske podatke i gutajući još malo pejzaže, sa željom da sve to ostane negde u nama, vraćamo se u Beč. Ove večeri je bila predviđena večera u pivnici u centralnom delu grada. E ovi vala kao da su nas slušali da smo spominjali čevape i ražnjiće! Nije bilo čevapa, ali kakvi ražnjići!!! Raznorazni odresci nadenući, ni manje ni više, na mač! Ne znam kako su procenili naš apetit, tek prilog je stigao u manjim dunderskim kolicima. Pojedinci nisu mogli odoleti da uzmu mač u svoje ruke i malo zavitlaju, ipak svi su odresci završili u tanjurima a sve naše uši ostale na mestima.

Ostatak večeri proveli smo svako po svom nahodenju a onda je usledio:

ČETVRTI DAN u Beču i povratak. Dan je počeo standardnim hotelskim doručkom. E dođe mi da otvorim burekžinu prekoputa!

Za poslednje trenutke u Beču ostavljeno je i ono najlepše – dvorac Šembrun, u prevodu „lepi bunar“ jer se na tom mestu nalazio bunar iz koga se voda koristila na kraljevskom dvoru u Beču. Izgradnja je otpočela krajem 17. veka po nalogu imperatora Leopolda I, a kasnije je preoblikovan po naredenju carice Marije Terezije, kada je i postao centar moći. Ogroman kompleks zgrada i vrtova obilazimo nekoliko sati a opet, nedostaje nam vremena.

Krenuli smo nazad i tokom putovanja po sumornom vremenu prebirali po glavama pokušavajući da sredimo mnoštvo slika i utisaka. Nakon povratka u toku noći usledilo je:

PREPRIČAVANJE. Verujem da je svako od nas sa nestrljenjem čekao da narednog dana svojim najbližima pokaže slike i ispriča doživljaje. Igrom slučaja ja sam to radio uz čevape, pileće paketiće i carske ražnjiće, ne iz one pivnice već iz „Nišlijske mehane“.

Ukoliko neko od mojih sputnika povezuje delove ovog dnevnika sa sobom to mi je i bila namera. Ono što ćemo sa ovog putovanja najduže pamtititi jeste naše druženje. Oni koji ovog puta nisu išli, nedostajali su nam, ali ništa zato – nove destinacije su utvrđene i čekaju.

Bilo je veselo.

Restoran "Mole West" prelepo mesto, divno uređeno sa autentičnim kućama i radnjama.

Fascinantni lift Dunavskog tornja, koji za desetine sekundi prebaci dvadesetak ljudi do restorana na visini od 170 m. Kružne sale samog restorana gde, naravno, možete da pojedete jednu od boljih bečkih šnicli dok pred vama "puca" pogled na ceo Beč, obasjan milionima raznobojnih svetiljki. Nezaboravno!

UNIQA Tower za sve nas predstavlja poseban dogadjaj. Čuvena zgrada, blistava u svojoj lepoti, veličanstvena u svom obliku i postavljena na mestu gde ne možete da je ne primetite, ma sa koje strane prilazili centru Beča.

Olivera Boehm, srdačna i otvorena za svaku diskusiju. Prezentacija rezultata iz Srbije, ali i UNIQA grupe, izazvala je osećanje ponosa što pripadamo jednom tako velikom i značajnom timu, jednoj tako jakoj i dobro organizovanoj kući!

Grincig - boemska četvrt - veselo, uz muziku, malo pesme i nezaobilazno kolce u predivnom restoranu sa bajkovitom baštom, gde raznobojno cveće u slapovima pada sa prozora.

Tekst piše: Biljana Micković

Zabavni park Prater i veseli prodavci UNIQA osiguranja koji su isprobali zanimacije i nevezano za svoje godine, podjednako uživali u svemu Pravo je uživanje kada se kolege, iz različitih poslovnica, uz smeh i zabavu u jednom od najlepših gradova na svetu provedu i osećaju kao kod kuće!

Obilazak katedrale Svetog Stefana, okićene u svom gotsko-romanskom odelu, zvuk orgulja, nenametljivi osećaj veličine i dodir starovremenskog.

Šetnja po Kertner ulici i lagano испijanje kafe u jednom od mnogih Bečkih kafea...

Večeru u pivnici "Centimetar" ćemo svi, verovatno, pamtiti po ogromnoj količini hrane, postavljene na naše stolove u neverovatnim aranžmanima, ali i po strašnoj vrućini i zaguljivosti koja nas je sve, brzo, isterala napolje.

I... poslednji dan proveden u šetnji po prelepim vrtovima carske palate Šembrun, obilazak baroknih i rokoko soba u kojima su boravili i iz kojih su vladali najveći imператорi svog vremena, zavirivanje u njihove živote uz veoma zanimljivu priču našeg vodiča, ostavlja neizbrisiv osećaj divljenja i poštovanja.

Agenti prvi put u Beču.

Tekst piše: Milorad Diklić

Svaka poseta Beču za mene je uvek novo iskustvo, pri čemu je vrlo teško odrediti najjači utisak jer ih je mnogo, a svaki je poseban na svoj način. Ukoliko ostavimo po strani sve velelepne istorijske građevine glavnog grada Austrije, na mene su ipak ovoga puta, najveći utisak ostavile moje kolege, agenti i to oni koji su po prvi put došli u Beč.

Dok smo obilazili UNIQA Tower, jednu od najlepših modernih građevina u Evropi, agenti nisu skrivali svoje oduševljenje. Sama poseta dala im je novu motivaciju i želju za uspehom.

Veličanstveni pogled sa vrha zgrade, kao da ih je učinio još ponosnijim što pripadaju tako velikoj kompaniji, a srdačna dobrodošlica gospode Olivere Boehm i gospodina Wolfganga Rohrbacha im je ulila dodatnu energiju za ostvarivanje zacrtanih ciljeva. I tokom našeg povratka u Beograd, ljudi se i dalje nisu mogli oteti utisku o lepoti zgrade, koja svojim gracioznim izgledom predstavlja jedan od simbola grada i moći naše kompanije.